

Tajemnice radosne

1. Zwiastowanie Pańskie

„Bądź pozdrowiona, pełna łaski” (Łk 1,28)

Tymi słowami wita Maryję anioł i ukazuje Jej piękno Bożego życia, świętości, zwraca uwagę że jest święta i niepokalana. Wzniosła godność, o której powiedziała w Lourdes św. Bernadecie: „Jestem Niepokalanym Poczęciem”, ukazuje Maryję obdarzoną pełnią łask ze względu na Jej powołanie do bycia Matką Syna Bożego. Jest cała oddana Bogu, jest przyobleczona Duchem Świętym, który tak mocno przenika Maryję, przebóstwia, że staje się Ona jakby uosobieniem Ducha Świętego. On jest jakby wcielony w Niepokalaną. Maryja cała jest oddana Bogu i gotowa na podjęcie zadania, jakie Jej zleca Bóg, dlatego odpowiada: „Oto ja, służebnica Pańska”.

Maryjo, Niepokalana Matko, z chwilą chrztu i bierzmowania zostaliśmy całkowicie poświęceni Bogu i staliśmy się świątyniami Ducha Świętego. Prosimy Cię, abyś była dla nas wzorem świętości i pomagała nam zachować nieskalaną szatę dziecięstwa Bożego.

2. Nawiedzenie św. Elżbiety

„Duch Święty nappełnił Elżbietę” (Łk 1,41)

Maryja przynosi do domu Elżbiety Jezusa, którego nosi pod swoim sercem. Duch Święty pozwala Elżbiecie rozpoznać Matkę Syna Bożego. Maryja nie tylko przynosi Jezusa, ale prowadzona przez Ducha Świętego, przyczynia się do uświęcenia Jana Chrzciciela, którego Elżbieta nosiła w swoim łonie. Niewiasty nappełnione Duchem Świętym rozpoznają działanie Boga, który realizuje plan zbawienia. Na obecnego i działającego w świecie Boga wskazuje pieśń *Magnificat*, którą wyśpiewała Maryja.

Do mężnego wyznawania i głoszenia wiary uzdalnia nas Duch Święty, którego otrzymaliśmy w sakramencie bierzmowania.

Maryjo, Ty jako pierwsza pod wpływem Bożego Ducha zaniósłaś do Elżbiety Jezusa. Wypraszaj nam ducha gorliwości w czynieniu miłosierdzia, abyśmy stawali się solą ziemi i światłem świata.

3. Narodzenie Jezusa w Betlejem

„Duch święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego osłoni Cię” (Łk 1,35)

W wyznaniu wiary mówimy: „za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem”. Maryja Niepokalana jako Matka Syna Bożego i w nas jest Matką Bożą. Czyni w naszych sercach Betlejem, rodząc Jezusa Chrystusa, a poprzez moc Ducha Świętego rodzi się dzięki naszemu świadectwu wiary w duszach ludzkich. Św. Wincenty tak przeżył tę tajemnicę: „Wielka ta Matka raczyła [...] zawrzeć najmiłościwiej duchowe zaślubiny z tym poddanym, przynosząc mu w posagu, wraz z poznaniem Boskiego Jej Syna, wszystko, co tylko posiada; a jako Oblubienica Ducha Świętego zobowiązuje się, by tenże poddany mocą Ducha Świętego doszedł do pełnej wewnętrznej przemiany”.

Maryjo, Święta Boża Rodzicielko, przynoś nam w darze Jezusa i Ducha Świętego, abysmy żyli już nie dla siebie, ale dla Chrystusa.

4. Ofiarowanie Pana Jezusa w świątyni

„Za natchnieniem Ducha Symeon przyszedł do świątyni” (Łk 2,27)

Duch Święty towarzyszył Maryi nieustannie, również kiedy wraz ze św. Józefem ofiarowała Dziecię Jezus Bogu w świątyni, zgodnie z przepisami Prawa. Z natchnienia Bożego Ducha Symeon i Anna rozpoznali w Jezusie Mesjasza, który jest Światłem na oświecenie pogan i chwałą Izraela. Jednocześnie Symeon przepowiedział cierpienie Jezusa i Maryi. To cierpienie będzie miało wspólny mianownik – serce. Przebite na krzyżu włócznią żołnierza Serce Jezusa i przebite mieczem bólu Serce Maryi. Maryja wierna jest swojemu „fiat – niech mi się stanie”, bo Duch Święty Ją ożywia i uświęca.

Maryjo ofiarująca Jezusa, ucz nas ciągłego powierzenia się Bogu i wierności naszemu powołaniu chrześcijańskiemu. Wypraszaż nam Ducha Świętego, aby ożywiał nas i uświęcał nasze serca.

5. Odnalezienie Pana Jezusa w świątyni

„Oto ojciec Twój i ja z bólem serca szukaliśmy Ciebie” (Łk 2,48)

Pełne troski słowa Maryi wyrażają stan Jej wnętrza, co obrazuje Jej Niepokalane Serce. Serce to miejsce, gdzie człowiek przebywa z Bogiem, rozmawia z Nim i słucha Go. Serce człowieka kryje w sobie wszystkie radości i smutki, nadzieje i niepokoje. Wypływają z niego zło i dobro. Maryja jako

Matka z bólem serca szuka zagubionych dzieci, które chce przyprowadzić do Kościoła, do wspólnoty z Bogiem. Maryja w Fatimie jako zatroskana Matka odślania dzieciom swoje Serce i zapowiada triumf Niepokalanego Serca. Co to oznacza? Kardynał Joseph Ratzinger, późniejszy papież Benedykt XVI, wyjaśnia: „Serce otwarte na Boga i oczyszczone przez kontemplację jest silniejsze niż karabiny i broń wszelkiego rodzaju”.

Maryjo, prosimy Cię, abyś wyprosiła ludzkości nawrócenie serc poprzez naszą pokutę i praktykowanie nabożeństwa wynagradzającego do Twojego Niepokalanego Serca w pierwsze soboty miesiąca.

Tajemnice światła

1. Chrzest Pana Jezusa

„Duch Święty zstąpił na Jezusa (...), a z nieba odezwał się głos: Tyś mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie” (Łk 3,22)

Jezus rozpoczyna swoją publiczną działalność od chrztu w Jordanie, którego udzielał św. Jan Chrzciciel. Temu wydarzeniu towarzyszy działanie Ducha Świętego, który namaszcza Jezusa, a Ojciec potwierdza boskość Syna Bożego. Duch Boży, u zarania świata porządkował, uświęcał stwarzany świat, a Bóg widział w nim piękno i dobro. Boża Mądrość w swej opatrności i miłosierdziu po upadku Adama i Ewy przewidziała Niewiastę i Jej Potomstwo, którzy swoim posłuszeństwem przywrócą utracone piękno i dobro stworzenia. Tą niewiastą jest Maryja, potomstwem – Syn Boży. Jak u zarania dziejów Duch Boży uczestniczył w stwarzaniu, tak teraz nad wodami Jordanu z Jezusem odnawia, uświęca i ożywia to, co grzech uśmiercił. W tej tajemnicy przypominamy sobie nasz chrzest, w którym staliśmy się nowym stworzeniem przez zanurzenie w śmierć i zmartwychwstanie Jezusa.

Maryjo, jako niewierny grzesznik ponawiam i potwierdzam, powierając w Twoje ręce postanowienie odnowienia mojego chrztu i obieram Ciebie dzisiaj za moją Matkę i Panią.

2. Objawienie się Jezusa w Kanie Galilejskiej

„Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie” (J 2,5)

W Kanie Galilejskiej Jezus dokonał pierwszego cudu, który pozwolił uczniom rozpoznać, iż jest Mesjaszem, Synem Bożym. Dokonało się to dzięki

interwencji Maryi. Jej ostatnie słowa zapisane na kartach Ewangelii są wymowne, bo ukazują macierzyńską troskę o nas. Maryja usłyszy pod krzyżem: „Niewiasto, oto syn Twój”. Teraz, mimo iż nie nadeszła godzina krzyża – chwały i wywyższenia Jezusa – przemienia On wodę w wino, zapowiadając godzinę, kiedy siebie złoży w ofierze, dając nam swoje ciało i krew jako pokarm. Rodzi się ów niebieski pokarm z cierpienia Jezusa, Jego krzyża i śmierci, z miłości do człowieka, aby mógł wpisać swoje cierpienie w krzyż Jezusa.

Maryjo, prosz za nami u Syna, kiedy stągwie naszego życia rodzinnego, małżeńskiego będą wypełnione łzami, aby Jezus przemienił je w wino radości i mądrości.

3. Jezus głosi królestwo Boże i wzywa do nawrócenia

„Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę” (Łk 4,18)

Moc Ducha Świętego towarzyszy nieustannie Jezusowi w Jego działalności ewangelizacyjnej. Jest On apostołem Ojca Przedwiecznego, posłanym dla wynagrodzeniu Bogu Ojcu za grzechy świata. Maryja towarzyszy Synowi poprzez modlitwę – słuchanie słowa Bożego, rozważanie go i wcielanie w czyn. Kiedyś Ona pierwsza zaniósła dobrą nowinę o Jezusie Elźbiecie i w mocy tego samego Ducha jest wzorem dla nas, świeckich apostołów Jezusa. „Doskonałym wzorem takiego życia duchowego i apostołowskiego jest Najświętsza Maryja Panna, Królowa Apostołów, która w czasie życia ziemskiego, podobnego do innych, pełnego trosk rodzinnych i pracy, jednoczyła się zawsze najściślej ze swoim Synem i współuczestniczyła w szczególny sposób w dziele Zbawiciela; teraz zaś wniebowzięta, dzięki swej macierzyńskiej miłości opiekuje się braćmi swego Syna, piełgrzymującymi jeszcze oraz narażonymi na niebezpieczeństwa i utrapienia, dopóki nie zostaną doprowadzeni do szczęśliwej ojczyzny” (DA 4).

Maryjo, pragniemy z wielką pobożnością oddać Ci cześć i powierzyć Twej macierzyńskiej opiece swoje życie i stawanie się apostołami na Twój wzór.

4. Przemienienie Jezusa na górze Tabor

„To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie” (Łk 9,35)

Jezus kilkakrotnie mówił swoim apostołom, że będzie pojmany, wyszydzony, ukrzyżowany, ale trzeciego dnia zmartwychwstanie. Taka wizja budziła

w nich rozczarowanie, a nawet zgorszenie. Dlatego Jezus przemienił się na górze Tabor. Chciał umocnić uczniów, aby nie ulegli zgorszeniu krzyża. Odślonił swoje bóstwo, ukazując im niebo jako cel ziemskiej pielgrzymki. Na dowód tego uczniowie z obłoku osłaniającego ich usłyszeli głos Ojca: „To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie”. Na górze Tabor objawił się uczniom Bóg w Trójcy Świętej Jedyny, doświadczyli nieba, co wywołało radość: „Dobrze, że tu jesteśmy”. Perspektywa nieba nadaje naszemu życiu sens.

Maryjo, prosimy, abyś przypominała nam nasze powołanie – świętość, czyli życie na wieki w niebie. Niech to rodzi w naszych sercach nadzieję, która przetrwa wszelkie trudności, bo w niebie otrzesz z naszych oczu wszelką łzę.

5. Jezus ustanawia Eucharystię

„Pragnąłem spożyć tę Paschę z wami, zanim będę cierpiał” (Łk 22, 15)

Ostatnia wieczerza paschalna, jaką Jezus spożył z apostołami, była wyjątkowa, bo podczas niej Chrystus sprawował po raz pierwszy Eucharystię. W przeddzień ofiary, jaką złożył na ołtarzu krzyża, oddał się jako Baranek Paschalny w ofierze bezkrwawej dla zbawienia i uświęcenia świata, uprzedzając to, co dokona się w piątek na Kalwarii. Eucharystia jest ściśle związana z kapłaństwem, bez którego nie ma Eucharystii. Maryja jest mistrzynią w kontemplacji oblicza Jezusa w Eucharystii. „Maryja bowiem może nas prowadzić ku temu Najświętszemu Sakramentowi, ponieważ jest z Nim głęboko związana. (...) Patrząc na Nią, poznajemy przemieniającą moc, jaką posiada Eucharystia. W Niej dostrzegamy świat odnowiony w miłości”.

Maryjo, ucz nas adorować Jezusa utajonego w Najświętszej Eucharystii, aby przy nasze serca napełniały się przy Nim pokojem i miłością oraz gotowością do okazywania miłosierdzia bliźnim. Niech z nas promieniuje Boży Duch i zapala innych. Jezus pragnie bowiem z nami spożywać nową Paschę, gdyż kiedy sprawujemy Eucharystię, dokonuje się dzieło naszego zbawienia.

Tajemnice bolesne

1. Modlitwa Pana Jezusa w Ogrójcu

„Módlcie się, abyście nie ulegli pokusie” (Łk 22,40)

Tajemnica cierpienia – początek Chrystusowej męki – rozpoczyna się w Ogrójcu, kiedy Jezus odczuwa opuszczenie i śmiertelny lęk. Przyjmuje cały

ciężar grzechów, jakie ludzie popełnili, popełniają i będą popełniać, aż do Jego powtórnego przyjścia. Ten ciężar budzi w nim osamotnienie. Uczniowie śpią. Budzi ich kilkakrotnie i prosi, żeby byli przy Nim. Samotność – brak bliskości Ojca, bo Jezus obarczył siebie naszym grzechem. Nie ma większej tragedii w życiu człowieka niż ta, kiedy czuje się sam, niechciany i niekochany. „Tylko tam, gdzie widać Boga, naprawdę zaczyna się życie. Tylko wtedy, gdy spotkamy w Chrystusie Boga żywego, poznajemy, czym jest życie. Nie jesteśmy przypadkowym i pozbawionym znaczenia produktem ewolucji. Każdy z nas jest owocem zamysłu Bożego. Każdy z nas jest chciany, każdy miłowany, każdy niezbędny. Nie ma nic piękniejszego niż wpaść w sieci Ewangelii Chrystusa. Nie ma nic piękniejszego jak poznać Go i opowiadać innym o przyjaźni z Nim”.

Maryjo, która czuwasz z Jezusem i jesteś w Jego samotności, uproś dla wszystkich ludzi poczucie bycia chcianym i kochanym. Twój Syn nie człowiekowi nie zabiera, ale wszystko daje.

2. Biczowanie Pana Jezusa

„Piłat wziął Jezusa i kazał Go ubiczować” (J 19,1)

Biczowanie Jezusa, jakie nakazał Piłat, miało wzbudzić litość w tłumie, który zgodnie ze zwyczajem mógł Go uwolnić. Tłum jednak, wcześniej podburzony przez elity ówczesnego Izraela, wybrał Barabasa. Maryja wraz z niewiastami i Janem są tego świadkami. Matka towarzyszy Jezusowi, cierpi razem z Nim. Mimo iż jest niepokalana, czysta i święta, cierpi, ucząc nas, że cierpienie jest wpisane w życie człowieka. Cierpienie Jezusa jest jedynym argumentem na zrozumienie naszego cierpienia.

Maryjo, która cierpisz wraz z Jezusem, gdy wielu ludzi porzuca wiarę, goniąc za przyjemnościami, oskarżając Cię o cierpienie, śmierć bliskich, nieszczęścia, wojny i zbrodnie. Nie opuszczajcie tych wszystkich, którzy tak ranią Twoje ciało, Chryste, i Twoje Serce, Maryjo. Błagamy o opamiętanie i nawrócenie.

3. Cierniem ukoronowanie Pana Jezusa

„Oto człowiek” (J 19,5)

Człowiek, kiedy wydaje się mu, że ma pełną władzę nad drugim człowiekiem, nawet nad Bogiem, w swojej brutalności jest gorszy od najdzik-

szych drapieżników. Wyraz tego dali żołnierze, którzy szydzili z Jezusa Króla w cierniowej koronie, tłum, który wzgardził Jezusem, kiedy Piłat zmasakrowanego wyprowadził przed rzeszę ludzi i powiedział: „Oto człowiek”, a tłum krzychał: „Precz z nim”. Znieważona twarz Jezusa budzi odrazę, ale zdarzają się ludzie jak Adam Chmielowski, który w namalowanej przez siebie twarzy Chrystusa – na obrazie *Ecce Homo* – zobaczył piękno miłości, miłosierdzia. Ta umęczona twarz zmieniła diametralnie jego życie. Cierpiącą twarz Pana ujrzał w biednych i wykluczonych i dał im Boga. Nie-nawiść pokonał miłosierdziem, stając się dobrym jak chleb.

Maryjo, Twoje cierpienie rośnie wprost proporcjonalnie do cierpienia Jezusa. Cierpisz jak kiedyś, gdy Twego Syna oskarżono, że mocą Belzebuba, władcy złych duchów, wyrzuca złe duchy. Uznano Go za opętanego. Maryjo, prosimy, uprosz u Syna miłosierdzie dla tych, którzy trwają w grzechu przeciw Duchowi Świętemu, żeby odwołali te bluźniercze oskarżenia Boga i mieli życie wieczne.

4. Droga krzyżowa

„Następnie wyprowadzili Go, aby Go ukrzyżować” (Łk 15,20)

Spośród czternastu stacji Drogi Krzyżowej jedna jest dedykowana Maryi – Jezus spotyka swoją Matkę. Maryja towarzyszyła Synowi, wraz z niewiastami i Janem, w ostatniej ziemskiej drodze. To spotkanie było ważne, dodało odwagi w dźwiganiu krzyża. Maryja jest w osamotnieniu Syna, na którego zwała się cała potęga ludzkiego grzechu i nieprawości. Jezus często upada pod ciężarem krzyża, ale powstaje, bo siłę daje mu bliskość Matki, niepokalanej, pełnej łaski, promieniującej miłością Ducha Świętego. Pomimo cierpienia jest piękna pięknem posłuszeństwa powołaniu bycia Matką Jezusa, Syna Bożego – „Niech mi się stanie według słowa twego”. Ci, którzy powiedzieli Maryi: „Cały Twój”, mogą być pewni Bożego prowadzenia.

Maryjo, tyle razy jako Polacy przekonaliśmy się, że gdy wszystkie nadzieje na uratowanie naszej ojczyzny gasły, kiedy nikły wszystkie cnoty społeczne, o władnięci byliśmy egoizmem i własną wygodą, pozostała jedna cnota – miłość i cześć ku Matce Najświętszej, i na tym to fundamencie wszystko inne odbudowane być może. Bądź z nami na naszej drodze krzyżowej i wspieraj swoich synów i córki w dochowaniu Jasnogórskich Ślubów Narodu.

5. Ukrzyżowanie i śmierć Pana Jezusa

„Jezus rzekł: Wykonało się. I skłoniwszy głowę, oddał ducha” (J 19,30)

Cierpienie Jezusa sięga zenitu. Zawisł pomiędzy niebem a ziemią i kona w straszliwych mękach. Cierpieniu fizycznemu towarzyszy cierpienie duchowe, bo Jezus stał się grzechem. Osamotnienie, bez ludzi i Ojca. Oprawcy i duchowi przywódcy narodu wybranego szydzą: zejź z krzyża. Łotr podobnie. Tylko Maryja, niewiasty i Jan oraz dobry łotr są w tym piekle na ziemi, jakie Bogu zgotował człowiek, płomykami dobra i miłości. Cierpienie z powodu grzechów ludzkości wywołuje w Chrystusie potworny ból i osamotnienie. Woła: „Boże mój, Boże mój, czemuś Mnie opuścił!”. Analizując grzech w jego pierwotnym wymiarze, okazuje się, iż za sprawą szatana, ojca kłamstwa, została zaszczipiona w ludziach nieufność do Boga, ukierunkowana na odrzucenie Go, aż do nienawiści – umiłowanie siebie aż do nienawiści Boga. Człowiek, odrzucając Boga, jednocześnie odrzuca i degraduje siebie. Jezus na krzyżu odwraca tę kolejność i na siebie ściąga nienawiść, a Bogu daje pełną miłość. Owocem zbawczym śmierci Chrystusa jest Maryja jako nasza Matka, Maryja jako Matka wszystkich zrodzonych przez chrzest, Matka Kościoła – wspólnoty uczniów. Tchnienie Jezusa w chwili śmierci było poniekąd wylaniem Ducha Bożego, który podobnie jak u początków świata unosił się nad bezładem ziemi, tak teraz ożywia i uświęca mocą sakramentów.

Maryjo, czy można być tak nieczułym na ogrom miłosierdzia i miłości? Jezus ciągle stoi u drzwi ludzkich serc i kołacze. Prosimy Cię, Matko Miłosierdzia, okaż nam Syna, który kocha człowieka.

Tajemnice chwalebne

1. Zmartwychwstanie Pana Jezusa

„Jezus tchnął na nich i powiedział im: Weźmijcie Ducha Świętego” (J 20,22)

Pierwsze spotkanie zmartwychwstałego Jezusa z apostołami miało miejsce w Wieczerniku. Chrystus przynosi w darze owoce Paschy – Ducha Świętego i władzę odpuszczania grzechów. Obiecał, iż Duch Pocieszyciel, Boski Paraklet, przypomni wszystko i uzdolni do tego, aby apostołowie stali się świadkami Jego zmartwychwstania aż po krańce świata. Duch

Święty przekona świat o grzechu, o sędzie i sprawiedliwości. Duch Święty to Boskie tchnienie miłości Ojca i Syna do naszych serc, to ogień, który rozpala ludzkie serca miłością, wypalając grzech. Dzieło odkupienia, które dokonało się na krzyżu, ma zasięg powszechny i uniwersalny. Bóg pragnie, abyśmy korzystali z darów zmartwychwstałego Pana, który mocą swojego Ducha, posłanego do naszych serc, pragnie nam dać wolność dzieci Bożych i dziedzictwo nieba.

Maryjo, prosz za nami do Ducha Świętego o światło dla naszych sumień, aby nasze czyny były zgodne z prawym i czystym sumieniem.

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa

„Jan chrzczył wodą, ale wy wkrótce zostanieie ochrzczeni Duchem Świętym” (Dz 1,5)

Po wniebowstąpieniu apostołowie, uczniowie i niewiasty zgodnie z prośbą Jezusa pozostali w Jerozolimie, oczekując obiecanego Ducha Świętego, który uzbroi ich mocą z wysoka. Wspólnota była wystraszona i ciągle wypatrywała ziemskiego królestwa Izraela i tylko Maryja mogła ich scalić i zjednoczyć na wspólnej modlitwie. Niepokalana, obleczona w Ducha Świętego, pełna łaski, miała zdolność scalenia Kościoła z macierzyńską miłością. Maryja jako Matka Syna Bożego miała autorytet i zdolność przypomnienia wspólnocie o Jezusie.

Maryjo, modląc się wraz ze wspólnotą Kościoła, wyprasza moc Ducha Świętego. Matko Boża, módl się za nami teraz i w godzinie naszej śmierci.

3. Zesłanie Ducha Świętego

„I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić” (Dz 2,4)

Duch Święty zstąpi na ciebie..., Duch Święty zstąpi na was... Maryja jest przy narodzeniu Chrystusa i narodzinach Kościoła. Zwiastowanie i zesłanie Ducha Świętego, który jest tu wspólnym mianownikiem. Maryja jest typem Kościoła, który posiada zdolność przyjmowania Ducha Świętego. Tego, którego zadaniem jest kształtowanie Chrystusa w ludzie Bożym. Maryja jest pierwszą z chrześcijan ochrzczoneą Duchem Świętym w chwili zwiastowania, a teraz otrzymuje nową pełnię darów, określającą Jej relację do Ducha Świętego, niezbędną dla misji Kościoła, którego jest Matką.

Maryjo, przemień nas przez działanie Ducha Świętego, abyśmy stali się apostołami Jezusa i Twoimi, głosząc Twoją chwałę, która jest niewyczerpanym źródłem miłości płynącej do naszych serc.

4. Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny

„Bóg wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej. Oto bowiem błogosławić mnie będą odtąd wszystkie pokolenia” (Łk 1,48)

W życiu Maryi Bóg dokonał wielkich rzeczy ze względu na Boże macierzyństwo. Dlatego Ta święta i niepokalana Dziewica po zakończeniu ziemskiego pielgrzymowania została wzięta do nieba z duszą i ciałem. Maryja otrzymała to, czego my spodziewamy się przy powtórным przyjsciu Chrystusa. Ze względu na Jej pokorę i uniżenie Bóg Ją nagroził. Maryja wniebowzięta przypomina nam cel naszego życia. „Człowiek po to jest stworzony, aby Boga, Pana naszego, chwalił, czcił i Jemu służył, a przez to zbawił duszę swoją” – uczy nas św. Ignacy Loyola. „Kontemplując Ją wziętą do nieba z duszą i ciałem, dostrzegamy skrawek »nowych niebios« i »nowej ziemi«, które otworzą się przed naszymi oczyma wraz z powtórным przyjsciem Chrystusa. Tu na ziemi Eucharystia stanowi ich »rękojmię« i, w pewnym sensie, antycypację: »Przyjdź, Panie Jezu!« (Ap 22,20)”.

Ludzie cisi i pokorni posiadają niebo, dlatego prosimy Cię o to, byśmy kształtowali nasze życie na wzór Twojego. Św. Ludwik Grignon de Montfort mówił, że poznanie Maryi jest darem Ducha Świętego, który można otrzymać tylko za pośrednictwem modlitwy.

5. Ukoronowanie Najświętszej Maryi Panny na Królową nieba i ziemi

„Niewiasta obleczona w słońce i księżyc pod jej stopami, a na jej głowie wieniec z gwiazd dwunastu” (Ap 12,1)

„Kto wstąpi na górę Pana, kto stanie w Jego świętym przybytku? Człowiek rąk nieskalanych i czystego serca”. Tak oto psalmista ukazuje nam sposób na zdobycie chwały nieba. Maryja zdobyła wyżyny nieba i jako królowa stoi u boku Syna. Bóg pragnie wszystkich nas wywyższyć i posadzić na wyżynach niebieskich jako świętych i nieskalanych. Maryję czcimy jako królową i dajemy temu wyraz, między innymi koronując Jej wizerunki. Oddając cześć Maryi, składamy Jej podwójny hołd. Po pierwsze, Maryja jest jak

żywy obraz i „poniekąd wcielenie Ducha Świętego”, Jego widzialne uosobienie. Jawi się jako najdoskonalszy wzór czci oddawanej Duchowi Świętemu. Po drugie, Maryja w sposób doskonały uczciła Ducha Świętego i pozwoliła Mu w pełni działać. Wędrując do domu Ojca, nawiedzamy sanktuaria maryjne czy też uczestniczymy w nabożeństwach ku czci Matki Najświętszej. Możemy mieć pewność, iż znajdziemy tam oazy przeniknięte szczególną obecnością Ducha Świętego, który ożywczą wodą łaski odświeży i wzmocni na dalszą drogę.

Maryjo, uproś nam moc Ducha Świętego, abyśmy nie ustali w drodze do nieba. Niech Jego płomień oczyszcza nas, aby nasze serca, w których mieszka Bóg i Ty, Maryjo, były czyste.

